

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Mgr. M. Ř.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Flaškou, advokátem advokátní kancelář se sídlem České Budějovice, U Černé věže 304/9, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce v žalobě uvedl, že právnímu zástupci žalobce bylo doručeno rozhodnutí žalovaného č.j. KUJI 70569/2011, sp. zn. OOSČ 210/2011 OOSC/16/DT ze dne 9. 8. 2011, kterým bylo rozhodnutí o odvolání žalobce podaném proti Rozhodnutí o přestupku vydaného Magistrátem města Jihlavy, odboru dopravy pod č.j. MMJ/OD/17394/2010-9, 147203/2010/MMJ ze dne 13. 12. 2010, kterým byl žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, porušením ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno. Rozhodnutím o přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadá do všech jeho výroků.

Předně namítá, že správní úřad, který rozhodoval v prvním stupni, mu upřel právo vyplývající z ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když žalobci nebylo umožněno vyjádřit se v řízení k podkladům rozhodnutí. Žalobci tak nebylo umožněno, aby uplatnil svá zákonem chráněná práva a oprávněné zájmy. Žalobce projevil zájem se k věci vyjádřit, avšak toto mu nebylo správním orgánem umožněno.

Žalobce v řízení v souladu s § 131 správního řádu nejprve požádal o postoupení a předání řízení do místa jeho trvalého bydliště. Odkazoval se na ust. § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen **postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje**. Jestliže by správní řízení probíhalo v Jihlavě, představovalo by to pro žalobce jednak náklady spojené s cestami (náklady na pohonné hmoty za jednu cestu Praha – Jihlava a zpět ve výši cca 1.000,- Kč), dále pak ztrátu času (de facto celý den, kdy by se nemohl věnovat své práci) a konečně úšlou mzdu a zisk (kdy pro něj jako předsedu představenstva společnosti i pro společnost, kterou řídí, má každá časová ztráta významné dopady). V takovém případě by jeho náklady spojené s řízením a ztráty v důsledku řízení mnohonásobně převýšily výši pokuty, kterou byl žalobce ohrožen. Naproti tomu, jestliže by bylo řízení postoupeno do místa jeho trvalého bydliště, pak celé řízení by pro něj bylo mnohem méně zatěžující, neboť veškerá shora uvedená negativa by odpadla. O této žádosti žalobce však nebylo správním orgánem vůbec rozhodnuto. Žalobce se domnívá, že pouhá zmínka v odůvodnění napadeného rozhodnutí není v souladu se zásadami pro správní řízení. Přesto, že žalobce svoji žádost podrobně zdůvodnil zcela logickými argumenty, správní orgán se s touto jeho žádostí ani ve vytýkaném odůvodnění řádně a přesvědčivě nevypořádal. Žalobce odkázal na právní názor Ministerstva dopravy – Odboru provozu silničních vozidel v jeho rozhodnutí č.j. 299/2010-160-SPR/3, kdy tento v jiném obdobném případě, kdy správní orgán rovněž zamítl žádost obviněného o postoupení věci k vyřízení do místa bydliště, konstatoval (v tomto řízení pochybil Magistrát hlavního města Prahy, kdy přestupce byl mimopražský): *„Podle názoru odvolacího orgánu se Magistrát řádně a přesvědčivě nevypořádal s žádostí obviněného o postoupení věci k vyřízení do místa bydliště. Vůbec neřešil a neodpověděl na předestřený důvod uváděný obviněným, že jeho účast na ústním jednání v Praze je pro něho nadmíru nákladná a zatěžující. Přitom § 6 odst. 2 správního řádu ukládá správnímu orgánu postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a aby dotčené osoby byly co možná nejméně zatěžovány. Místo toho správní orgán argumentoval nesprávnou interpretací § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, kterým se připouští, aby místně příslušný správní orgán k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důvodu postoupil věc i bez souhlasu účastníka řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje. Odvolací orgán se neztotožňuje se závěrem prvoinstančního správního orgánu, když tento podle použité argumentace v jím vydaných písemnostech zvažuje institut „jiného důležitého důvodu“ toliko a výhradně z pohledu správního orgánu a striktně vylučuje užití tohoto institutu ve prospěch účastníka řízení o přestupku.“* Uvedený názor žalobce jednak uvedl ve svém odvolání a i na tomto místě jej uvádí z toho důvodu, že je přesvědčen, a právní názor ministerstva dopravy mu dává za pravdu, že správní orgán zcela určitě pochybil, když se jeho žádostí vlastně ani nijak nezabýval, natož aby se s ní řádně a přesvědčivě vypořádal. Zcela nepochybně tak došlo ze strany správního orgánu k nesprávnému úřednímu postupu, který měl za následek vydání nesprávného a nezákonného rozhodnutí.

Žalobce rovněž poukázal opětovně na ust. § 4 správního řádu, podle kterého veřejná správa je službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má mimo jiné povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc.

Dle názoru žalobce i žalovaný pochybil, když nesprávně posoudil postup správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni spočívající v nerozhodnutí o žádosti žalobce o postoupení správního řízení do místa, kde se žalobce zdržuje, jako správný.

Žalobce se domnívá, že tím, že nebylo nijak rozhodnuto o jeho žádosti a nebyla mu dána možnost se s názorem správního orgánu prvního stupně před projednáním a vydáním rozhodnutí být i jen seznámit, mu byla upřena možnost uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy ve správním řízení a byl tak zkrácen na svých právech. Správní orgány postupovaly nesprávným úředním postupem, který vedl k vydání rozhodnutí nesprávných a nezákonných.

Správní orgán žalobce předvolal na den 13. 12. 2010 v 10:00 hod. k ústnímu jednání. **Žalobce se z jednání řádně z důvodu neodkladné zahraniční pracovní cesty omluvil a požádal o stanovení náhradního termínu z důvodu, že se chtěl k věci vyjádřit, avšak správní orgán, v jeho nepřítomnosti dne 13. 12. 2010 ve věci jednal a věc dokonce ukončil.** Správní orgán jednal i přesto, že jak shora uvedeno, předtím nijak nerozhodl o shora uvedené žádosti žalobce o postoupení a nerozhodl ani o jeho omluvě.

Ustanovení § 59 správního řádu jednoznačně uvádí, že nemůže-li se předvolaný ze závažných důvodů dostavit, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. V ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je stanoveno, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat mimo jiné v případě, jestliže se obviněný k projednání nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce postupoval zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákonů a správní orgán I. stupně včas informoval prostřednictvím řádně odůvodněné omluvy. Dle názoru žalobce je neodkladná zahraniční pracovní cesta objektivně důležitým důvodem pro omluvu z daného jednání. Důvody nepřítomnosti sdělil žalobce příslušnému správnímu orgánu prokazatelným způsobem. Správní orgán I. stupně také při svém rozhodování nepřihlédl k individuálním charakteristikám daného případu ani k osobě žalobce. Žalobce se tak domnívá, že správní orgán I. stupně jednající v jeho nepřítomnosti, postupoval v rozporu se správním řádem.

Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že samotné oznámení o zahájení a předvolání k jednání na den 13. 12. 2010 trpí vadou, když požadavky správního orgánu v něm uvedené jsou v rozporu se zákonem, konkrétně správním řádem. V oznámení o zahájení a předvolání je výslovně uvedeno: *„Pokud se nemůžete ze závažných důvodů v určený termín k ústnímu jednání dostavit, je Vaší povinností se bezodkladně, s uvedením důvodů, omluvit (§ 59 správního řádu) a to způsobem uvedeným v § 37 odst. 41 správního řádu a důvody omluvy doložit.“* Žalobce poukazuje na § 59 správního řádu, kde se výslovně uvádí, že se účastník musí bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu toliko omluvit. To žalobce učinil. O tom, že musí účastník důvody omluvy též dokládat není ve správním řádu ani zmínka. Podle § 2 správního řádu smí správní orgán postupovat a uplatňovat svoji pravomoc výlučně v mezích stanovených zákonem. **Požadavek správního orgánu na dokládání důvodů omluv je tak zcela určitě v rozporu se zákonem, resp. nemá nikde v zákoně oporu.**

Žalobce odmítá, že řídil v rozhodný den a čas na uvedeném místě vozidlo specifikované v napadeném Rozhodnutí, a proto nemohl spáchat přestupek, z něhož byl obviněn. Dle jeho názoru správní orgán rozhodující v prvním stupni tím, že jej označil za řidiče vozidla BMW s reg. zn. a uznal jej vinným ze spáchání přestupku s takovým vozidlem, a žalovaný tím, že odmítl jeho odvolání, rozhodl nesprávně a v rozporu s právními předpisy. I nadále žalobce trvá na tom, že zjištění uvedená v napadených Rozhodnutích jsou nesprávná a uložení

pokuty neopodstatněné, neboť dle názoru žalobce nebylo z jeho strany porušeno ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/200 Sb., o silničním provozu.

Žalobce v řízení konečně poukázal na skutečnost, že pod reg. zn. není registrováno vozidlo BMW Jestliže žalovaný argumentuje tím, že se jednalo o typ vozidla, a že orgán prvního stupně pouze zkráceně uvedl označení vozidla, pak se jedná o nepřesnost způsobující nesprávnost celého rozhodnutí, neboť ke zkrácenému označení by správní orgán měl použít obchodní označení vozidla, tak jak je uvedeno v technickém průkazu a sice označení tovární značky a obchodní označení (např. BMW). A i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nesprávné. Vzhledem k tomu, že tuto vadu nezhojilo ani rozhodnutí správního orgánu (tj. žalovaného), je nesprávné i toto rozhodnutí, neboť nebylo řádně ve správním řízení prokázáno a v rozhodnutí správního orgánu řádně uvedeno, s jakým vozidlem byl spáchán přestupek a takové rozhodnutí je z takového důvodu nepřezkoumatelné.

Žalobce uvedl, že správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel z nesprávné úvahy, porušil procesní práva žalobce na spravedlivý proces (projednání přestupku v souladu se správním řádem, zejména s přihlédnutím k právům žalobce) a tím poškodil práva žalobce. Navrhoval, aby Krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zruší a věc vrátí tomuto orgánu k dalšímu řízení. Dále se domáhal toho, aby soud rozhodl tak, že žalovaný má povinnost žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní body žalobce se svým obsahem překrývají s námitkami, které již žalobce uplatnil v řízení předcházejícímu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se odkázal se svým vyjádřením k obsahu předložené žaloby zcela na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí, ve kterém se se všemi námitkami žalobce podrobně vypořádal.

S ohledem na uvedené je žalovaný přesvědčen, že žalobce nebyl zkrácen jeho postupem ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech a z uvedených důvodů proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z připojených správních spisů soud zjistil tyto skutečnosti: 11. 9. 2010 Dálniční oddělení policie ČR Velký Beranov sepsalo oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že M. Ř. [uvedeno jméno, příjmení, datum narození, bydliště, číslo OP, číslo řidičského průkazu, motorové vozidlo SPZ:, BMW (černá metalíza)] se dopustil přestupku, a to tím, že tohoto dne v 17:59 hod. na dálnici D1 v km 122 směr Brno, v k. ú. Kozlov (OSRP Jihlava) řídil motorové vozidlo a bylo mu měřícím zařízením Ramet AD9C naměřena rychlost 154 km, porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a tím se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Řidič byl ve vozidle, nezávislý svědek na místě R. P. a A. P. výše uvedeného řidiče viděli vystupovat přímo z místa řidiče vozidla tovární značky BMW, R.Z.: Tito uvedli, že řidič byl ve vozidle sám. Dechová zkouška byla negativní.

V tomto Oznámení je kolonka Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku. Řidič uvedeného vozidla zde uvedl, že uvedené vozidlo neřídil, pod tím je jeho podpis. Záznam sepsal nstržm. Stanislav Jirák.

K tomuto Záznamu o přestupku je i výstup z tiskárny, z něhož vyplývá, že měřená rychlost byla u vozidla reg. zn., naměřena v uvedený den a hodinu 154 km/hod.,

přičemž povolená rychlost v uvedeném úseku byla 130 km/h. Dále je připojen ověřovací list silničního radarového rychloměru AD9C, kdy platnost ověření uvedeného radaru končí dnem 13. 7. 2011.

Dne 22. 10. 2010 vydal Magistrát města Jihlavy pod č.j. MMJ/OD/17394/2010 124665/2010/MMJ Příkaz uložení sankce pokuty za přestupek, kterého se dopustil M. Ř. dne 11. 9. 2010 v 17:59 hod. na dálnici D1 v km 122, v k. ú. Kozlov, ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla BMW, registrační značky: tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 19 km/hod. Vozidlu bylo orgány PČR naměřena rychlost jízdy 154 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 procenta při rychlostech nad 100 km/hod., mu tedy byla jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 149 km/hod. (154 km/h naměřeno na radaru, 3 % tolerance je 4.62 km/h, uvažovaná odchylka je tedy 5 km/h, $154 - 5 = 149$ km/hod.). Tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a byl uznán vinným z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) 4 zákona o přestupcích a dle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích s použitím § 13 odst. 2 zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč měsíčně. Proti tomuto Příkazu podal žalobce odpor, neboť s tvrzeními uvedenými v Příkazu nesouhlasil.

Magistrát města Jihlavy v jednání proto pokračoval, předvolal žalobce k ústnímu jednání o přestupku na den 13. 12. 2010 v 10:00 hod. na odbor dopravy Magistrátu města Jihlava.

Předvolánka byla zasílána na adresu a byla přeposlána na adresu, kde ji žalobce osobně převzal 25. 11. 2010.

Dne 6. 12. 2010 (doručeno na Magistrát města Jihlavy dne 7. 12. 2010) žalobce zaslal Magistrátu města Jihlava omluvu z nařízeného jednání na den 13. 12. 2010, v níž uvedl, že důvodem, proč se nemůže v uvedený den a čas dostavit je to, že bude tento den na pracovní zahraniční cestě, kterou již nemůže přeložit. Žádal o stanovení nového termínu, neboť v řízení by se rád k celé záležitosti vyjádřil. Dále uvedl, že na tomto místě současně žádá v souladu s § 131 zákona č. 500/2004 sb. o postoupení a předání řízení do místa jeho trvalého bydliště. Důvod, proč žádá o postoupení a předání řízení do místa trvalého bydliště, spatřuje v ust. § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Jestliže by správní řízení probíhalo v Jihlavě, představovalo by to pro žalobce jednak jednání spojené s cestami, dále pak ztrátu času a konečně ušlý zisk. Celkem tak v takovém případě náklady žalobce spojené s řízením mnohonásobně převyšují výši pokuty, kterou je ohrožen. Naproti tomu, jestliže bude řízení postoupeno do místa jeho trvalého bydliště, pak celé řízení pro něho bude mnohem méně zatěžující, neboť veškerá shora uvedená negativa odpadnou. Dále poukázal na ust. § 4 správního řádu, podle které veřejná správa je službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má mimo jiné povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc.

Dne 13. 12. 2010 proběhlo na Magistrátu města Jihlavy ústní jednání o uvedeném přestupku. Mimo jiné bylo konstatováno, že předvolání k jednání bylo žalobci řádně a včas doručeno, obviněný z přestupku se však nedostavil, a ani se řádně a včas z jednání neomluvil. Omluvu z jednání učiněnou přípisem ze dne 1. 12. 2010, správnímu orgánu bylo doručeno dne 7. 12. 2010, odkazující na pracovní vytíženost obviněného – zahraniční pracovní cesta, kterou již dle tvrzení obviněného nelze přeložit, dle názoru správního orgánu nelze považovat

za omluvu z důležitého a objektivního důvodu, ani učiněnou řádně a včas. Časová kolize mezi nařízeným ústním jednáním správního orgánu a pracovní cestou obviněného není dostatečně závažným důvodem pro to, aby jednání bylo odročeno na jiný termín. Pokud o pracovní cestě obviněný věděl s časovým předstihem, měl o této skutečnosti bezodkladně informovat správní orgán a ne až před nařízeným jednáním (mezi doručením předvolání a podáním omluvy k poštovní přepravě uplynulo 11 dnů), pokud by se o ní dozvěděl po obdržení předvolání, měl tuto časovou kolizi řešit ve prospěch nařízeného jednání u správního orgánu, o jehož konání byl již vyrozuměn. Důvod své omluvy obviněný nedoložil. V oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání obviněného je výslovně uvedeno, že pokud se nemůže ze závažných důvodů v určený termín k ústnímu jednání dostavit, je jeho povinností se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit, a to způsobem uvedeným v ust. § 37 odst. 4 správního řádu a důvody omluvy doložit. V návaznosti na uvedené je možno telefonicky dohodnout náhradní termín. Z těchto důvodů byla věc projednána v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Na tyto důsledky byl obviněný v předvolání řádně upozorněn. K žádosti obviněného o postoupení spisu do místa trvalého bydliště správní orgán uvedl, že trvalý pobyt ani časové a ekonomické důvody obviněného nejsou dostatečným důvodem pro postoupení věci na Magistrát hlavního města Prahy jako věcně příslušného správního orgánu. Správní orgán prvního stupně již zahájil správní řízení v dané věci, dle spisové dokumentace je přestupek řádně zadokumentován a postoupením věci by nedošlo k naplnění zásady rychlosti a procesní ekonomie řízení. Na postoupení věci věcně příslušnému orgánu v místě bydliště nemá účastník řízení právní nárok. Dále je uvedeno, že správní orgán při ústním ujednání provedl důkaz listinou ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu, kdy touto listinou je přestupkový spis Policie ČR Dálniční oddělení Velký Beranov, č.j. KRPJ-200/PŘVB-2010-SJI doplněný o výpis z EKŘ obviněného ze dne 18. 10. 2010.

Téhož dne, tj. 13. 12. 2010, vydal Magistrát města Jihlavy pod č.j. MMJ/OD/17394/2010-9, 147203/2010/MMJ rozhodnutí o přestupku, kdy rozhodl tak, že žalobce se dopustil přestupku (stejného i stejně popsáného jako ve výroku Příkazu), přičemž mu byla s odkazem na stejná zákonná ustanovení uložena pokuta v částce 1.500,- Kč a dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. byl zavázán povinností nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

V rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že přestupek je zadokumentován spisovým materiálem, který obsahuje zejména oznámení přestupku, úřední záznam policistů, kopie ověřovacího listu a záznam z radaru s fotografií č. 4399. Příložen je výpis z registru řidičů. V rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán vycházel především ze záznamů měřicího zařízení, kde je zadokumentována rychlost jízdy vozidla BMW, reg. zn. na dálnici D1 v km 122 v k. ú. Kozlov ve směru jízdy na Brno 154 km/hod. Vozidlo bylo zachyceno radarem na snímku č. 4399. Dle policistů bylo vozidlo následně zastaveno a přestupek byl s řidičem řešen. Řidič na místě sepisování se vyjádřil a napsal, že uvedené vozidlo neřídil. Dle policistů byl řidič M. Ř. ve vozidle sám. Registrační značka měřeného vozidla je na záznamu z radaru s fotografií č. 4399 zřetelná. Dle kopie ověřovacího listu měl v době měření rychloměr platné ověření. Správní orgán při rozhodování o přestupku vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích správní orgán vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku. Dále přihlédl k tomu, že se projednávaného přestupku dopustil obviněný poprvé. Proto správní orgán uložil sankci pokuty na spodní hranici zákonem stanovené sazby, kdy v tomto případě lze uložit sankci pokuty v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Pokud jde o ověřovací list měřicího zařízení, je uložen na PČR Dálniční oddělení Velký Beranov, jeho kopie je součástí spisového

materiálu. Dále k předvolání k jednání uvedl, že toto bylo řádně a včas doručeno, obviněný se však nedostavil a ani se řádně a včas z jednání neomluvil. K omluvě žalobce pak bylo konstatováno přesně totéž, co bylo uvedeno v protokolu z jednání o přestupku ze dne 13. 12. 2010 a totéž pak bylo uvedeno k žádosti o postoupení věci na Magistrát hlavního města Jihlavy.

Do uvedeného rozhodnutí žalobce podal odvolání, kdy námitky proti rozhodnutí uvedené v odvolání, jsou naprosto totožné s námitkami uváděnými v žalobě.

Žalovaný dne 9. 8. 2011 pod č.j. KUJI 70569/2011, sp. zn. OOSČ 210/2011 OOSČ/16/DT rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný správní orgán zkonstatoval, co zjistil ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, a uvedl, že zásadní odvolací námitkou obviněného, kterou uplatňuje od počátku, je skutečnost, že vozidlo, které je specifikováno v oznámení o přestupku a napadeném rozhodnutí, v rozhodnou dobu neřídil. Z oznámení o přestupku je přitom zřejmé, že obviněný byl coby řidič vozidla hlídkou policie zastaven ve vozidle, ve kterém byl sám. Obviněný pak polemizuje s typovým označením vozidla, které dle jeho tvrzení neexistuje. Policií i správním orgánem I. stupně bylo vozidlo označeno jako automobil tovární značky BMW s další specifikací „.....“, k čemuž obviněný namítá, že takové vozidlo pod reg. zn. není evidováno. Když tuto námitku obviněný detailně rozvedl ve svém odvolání, pořídil správní orgán I. stupně výpis z Centrálního registru vozidel, ze kterého je zřejmé, že pod reg. zn. je registrováno vozidlo BMW, typ Zároveň pořídil kopii základního technického popisu schváleného typu vozidla, ve které je automobil přesně identifikován jako vozidlo tov. zn. BMW, typ, obchodní značení S těmito podklady odvolací orgán obviněného seznámil, ten je však označil za možná falsa, protože se jedná o neoznačené a nepodepsané kopie. Již sama představa, že správní orgán takový podklad složitě falšuje ve svůj prospěch, je přinejmenším absurdní, nicméně jeho další námitky k těmto podkladům jsou nedůvodné. Písemnosti jsou označené záhlavím „Centrální evidence vozidel“, který je informačním systémem veřejné správy, u něhož lze snadno dohledat každý přístup. Jeho součástí jsou i desetitisíce základních technických popisů (ZTP) schválených typů vozidel. Takový dokument nevytváří žádný úředník, který by jeho obsah stvrzoval podpisem a razítkem. Jedná se o pouhé vytištění údajů zobrazených informačním systémem. Údaje k vozidlu jsou i z laického pohledu komplexní, text „Připravuji – třídím seznam pro 1 záznamu. Čekejte prosím...“ je pouze technickou záležitostí systému, který toto sdělení zobrazuje neustále. ZTP schváleného typu vozidla pak navíc obsahuje víceméně stejné údaje, jaké jsou v technickém průkazu vozidla. Pokud by tyto údaje nesouhlasily, obviněný by je lehce vyvrátil předložením technického průkazu, nicméně on pouze pasivně napadá jejich údajnou nesprávnost. Pro úplnost odvolací orgán sděluje, že správnost typového a obchodního označení lze jednoduše ověřit i za použití běžného internetového vyhledávače. Celkově však odvolací orgán spor o detailní označení vozidla vnímá jako irrelevantní. Obviněný byl při překročení nejvyšší dovolené rychlosti změřen a vyfotografován použitým rychloměrem, přičemž z fotografie je zřejmé, že bylo změřeno vozidlo BMW reg. zn., což jsou dostatečné údaje pro nezpochybnitelnou identifikaci vozidla. Jestli pak orgány policie a správní orgán I. stupně uvedli k tovární značce vozidla typové nebo obchodní označení vozidla, je zcela bezpředmětné.

Obviněný napadá i způsob, jakým ho odvolací orgán s výše uvedenými podklady seznámil a namítá, že tak mělo být učiněno pouze při ústním jednání. Tato námitka je bezdůvodná a nemá oporu v právních předpisech. Obviněný patrně opomněl, že o přestupku se obligatorně koná ústní jednání pouze v I. stupni, nikoliv ve II. stupni (ust. § 74 odst. 1

zákona o přestupcích). Navíc se jednalo o podklady rozhodnutí, které nejsou důkazem, proto s nimi odvolací orgán obviněného seznámil takovým způsobem, aby bylo učiněno zadost jeho právu vyplývajícímu z ust. § 36 odst. 3 správního řádu a dokonce postupoval nad rámec tohoto ustanovení, protože současně s výzvou k seznámení s novými podklady mu tyto podklady i poskytl, aniž by tak obviněný musel realizovat toto právo nahlédnutím do spisu u odvolacího orgánu.

Další zásadní námitka obviněného spočívá v projednání věci v jeho nepřítomnosti a skutečnosti, že správní orgán I. stupně nijak nerozhodl o jeho žádosti o postoupení věci správnímu orgánu v místě jeho trvalého bydliště. Zákon o přestupcích je ve vztahu k správnímu řádu *lex specialis*, a podle správního řádu se tak v řízení o přestupku postupuje pouze tehdy, neupravuje-li zákon o přestupcích určitou problematiku. Na postoupení věci z důvodu snazšího projednání věci tak nedopadá ust. § 131 správního řádu, ale je plnohodnotně upraveno v ust. § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, podle kterého může místně příslušný správní orgán k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje. Nejedná se tak o žádné řízení o žádosti, správní orgán o „žádosti“ účastníka nevydává žádný správní akt; účastník řízení na postoupení věci podle ust. § 55 odst. 3 zákona o přestupcích nemá právní nárok. Smyslem tohoto ustanovení navíc není zohlednění nákladovosti jednání pouze na straně účastníka řízení, ale celkové zohlednění procesní ekonomie daného řízení (posouzení nákladovosti při provádění dokazování před tím či oním správním orgánem apod.). Účastník řízení si náklady v řízení nese sám (ust. § 79 odst. 3 správního řádu). Požádá-li navíc účastník řízení o postoupení věci po předchozím předvolání podle ust. § 59 správního řádu, nic to nemění na jeho povinnosti dostavit se podle tohoto ustanovení včas na stanovené místo. Odvolací orgán musí taktéž poukázat na skutečnost, že obviněný žádá o postoupení věci do místa jeho trvalého pobytu (Praha), kde mělo být projednání snazší, ze spisového materiálu je však zřejmé, že obviněný si veškeré písemnosti nechával dosílat do Českých Budějovic, kde je zároveň přebíral, a i veškerá svá podání vůči správním orgánům (až na omluvu z ústního jednání) činil taktéž z Českých Budějovic. K odkazu na konkrétní rozhodnutí Ministerstva dopravy v obdobné věci odvolací orgán konstatuje, že se jedná o neveřejný dokument, jehož existenci a obsah nelze ověřit; rozhodnutí jiného správního orgánu nebo ústředního orgánu státní správy navíc není pramenem práva. Postup správního orgánu I. stupně, který na žádost obviněného nereflektoval, není v rozporu s právními předpisy a nebyly porušeny základní zásady činnosti správního orgánu.

Odvolací orgán neshledal pochybení ani v projednání věci v nepřítomnosti obviněného, protože podmínky pro takový postup byly splněny. Z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že projednat přestupek v nepřítomnosti obviněného lze tehdy, jestliže se tento odmítne i přes řádné předvolání k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pojmy náležitá omluva a důležitý důvod přitom vykládá správní orgán. Nelze tedy vytýkat správnímu orgánu prvního stupně, že vyjma zákonných formulací podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a souvisejícího ust. § 59 správního řádu v předvolání zároveň uvedl, že by měl obviněný důvody případné omluvy doložit. Z logiky věci lze stěží relevantním způsobem posoudit omluvu z důvodu existence důležité překážky bránící obviněnému v účasti na ústním jednání, pokud ji zároveň nedoloží. Správní orgán prvního stupně dal takto obviněnému již v předvolání jasně najevo, že důležitý důvod je zapotřebí zároveň v rámci náležité omluvy i doložit a obviněný měl tomuto náležitosti své omluvy spočívající v zahraniční pracovní cestě přizpůsobit. Lze připustit, že mohou nastat okolnosti, kdy obviněný nemůže být schopen předem tyto důvody doložit, jak sám namítá, ale

nic mu nebránilo je případně doložit i později po absolvování údajné služební cesty, což se nestalo. Jednání obviněného, který sám poskytl správnímu orgánu I. stupně minimum součinnosti, se tak jeví skutečně účelové. Navíc je zapotřebí poukázat, že omluva spočívající toliko v neodkladných pracovních záležitostech, může mít stěží přednost před záležitostmi úředními (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 8/2009-100). Obviněný měl navíc před ústním jednáním dostatek času, aby své pracovní záležitosti termínu ústního jednání přizpůsobil (o termínu ústního jednání byl informován s předstihem více než dvou týdnů). Odvolací orgán se sice neztotožňuje s tvrzením správního orgánu I. stupně, že omluva obviněného nebyla včasná, protože prodleva mezi převzetím předvolání obviněným a jeho písemnou omluvou nebyla až tak zásadní, nicméně, jak dovodil odvolací orgán výše, nejednalo se o omluvu náležitou a ani o omluvu z důležitého důvodu. Obviněný byl v předvolání k ústnímu jednání řádně poučen, že při tomto jednání může realizovat svá procesní práva, a pokud se bez důležitého důvodu a náležité omluvy nedostaví, sám tak bez přičinění správního orgánu na uplatnění těchto práv rezignoval. Nelze tak správnímu orgánu I. stupně vyčítat, že měl svým postupem porušit ust. § 36 odst. 3 správního řádu apod.

Nezbývá než konstatovat, že správní orgán I. stupně věc projednal v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí je správné. Ve věci byl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, správní orgán I. stupně při hodnocení naměřené rychlosti řádně zohlednil možnou odchylku měřicího zařízení a protiprávní jednání obviněného pak správně kvalifikoval jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Obviněného tak uznal vinným z přestupku a uložil mu sankci podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích, jakožto i povinnost uhradit podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích náklady řízení, a to v paušální výši stanovené ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žaloba žalobce důvodná není.

Krajský soud v Brně k jednotlivým žalobním námitkám žalobce uvádí následující:

Pokud žalobce namítá, že jeho žádosti postoupení věci k projednání příslušnému správnímu orgánu v místě bydliště žalobce nebylo vyhověno a správní orgán I. stupně o tomto ani nerozhodl, a poukázal na ust. § 131 správního řádu.

Ust. § 131 odst. 5 správního řádu uvádí, že příslušný správní orgán **může** věc usnesením postoupit z důvodu vhodnosti i v jiných případech. Postupující správní orgán je povinen vyžádat si předchozí souhlas správního orgánu, jemuž má být věc postoupena. Předchozího souhlasu není třeba v případech, kdy má žadatel v územním obvodu správního orgánu, jemuž má být věc postoupena, místo trvalého pobytu nebo sídlo, popřípadě se v tomto územním obvodu zdržuje. Řízení o žádosti se tohoto ustanovení použije jen na požádání nebo se souhlasem žadatele.

Podle odst. 6 § 131 při změnách příslušnosti správní orgány dbají na to, aby k nim docházelo jen v důvodných případech, a aby řízení pokud možno nezatěžovalo účastníky více, než kdyby ke změnám příslušnosti nedošlo.

Řízení o přestupcích se řídí zákonem o přestupcích č. 200/1990 Sb., který je v tomto případě předpisem speciálním proti obecnému předpisu, tj. správnímu řádu. Zákon o přestupcích přímo v § 55 upravuje, který orgán je příslušný k projednání přestupku. Dle

§ 55 odst. 1 uvedeného zákona k projednání přestupku je místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán. V daném případě byl přestupek spáchán v územním obvodu, jež spadá k projednání na Magistrát města Jihlava.

Podle § 55 odst. 3 uvedeného zákona místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje.

V § 55 zákona o přestupcích je tedy zcela jednoznačně upraven postup, který správní orgán má přestupek projednávat a nevyplývá z něho povinnost místně příslušného správního orgánu věc postoupit na žádost účastníka správního řízení jinému správnímu orgánu, orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje. Postoupení přestupku k projednání jinému správnímu orgánu může místně příslušný správní orgán učinit, a to k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu i bez souhlasu účastníka řízení. Účastník řízení tedy ze zákona nemá na postoupení věci jinému věcně příslušnému správnímu orgánu právní nárok a pokud správní orgán má za to, že by to k usnadnění projednání přestupku nevedlo, nemusí tak tedy učinit a nemusí o tom žádné rozhodnutí vydávat. V daném případě nebyla věc postoupena k vyřízení jinému věcně příslušnému orgánu a správní orgán I. stupně také ve svém rozhodnutí zdůvodnil, z jakého důvodu se tak nestalo.

Krajský soud v Brně v dané věci konstatuje, že skutečně ze správního spisu vyplývá, že žalobce má trvalé bydliště v Praze, nicméně všechny písemnosti včetně rozhodnutí, kromě jedné písemnosti, si nechal z Prahy dosílat na adresu, kde jej osobně vyzvedl, a to ve všední dny, takže ani přesunout projednání přestupku do Prahy by nebylo logické, když žalobce si písemnosti z Prahy nechal dosílat do Českých Budějovic.

Toto však soud podotýká pouze na okraj, nicméně ve věci to nemá žádný podstatný význam a soud uzavírá, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 55 zákona o přestupcích, tedy postupoval v souladu se zákonem.

Pokud pak žalobce namítá, že požádal o odročení ústního projednání přestupku na jiný termín z důvodu zahraniční cesty, kterou nemůže již přeložit, v tomto případě dospěl soud k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s řádným poučením žalobce v předvolání, které mu k ústnímu jednání zasílal. V tomto předvolání mimo jiné uvedl, že pokud se žalobce nemůže ze závažných důvodů v určený termín k ústnímu jednání dostavit, je jeho povinností se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit (§ 59 správního řádu) a to způsobem uvedeným v ust. § 37 odst. 4 správního řádu *a důvody omluvy doložit*. V návaznosti na uvedené je možno telefonicky dohodnout náhradní termín. Dále bylo uvedeno v předvolání k ústnímu jednání, že pokud se žalobce odmítne dostavit k projednání nebo nedostaví se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, může být přestupek projednán a o něm rozhodnuto v jeho nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Je sice pravdou, že žalobce se omluvil včas z nařízeného jednání a uvedl, že dostavit se nemůže z důvodu zahraniční pracovní cesty, kterou nemůže přeložit. Přestože byl upozorněn v předvolání k ústnímu jednání, že pokud se k jednání nedostaví a chce se ho zúčastnit, musí se řádně a včas omluvit a důvod omluvy doložit.

Nic takového se v případě žalobce nestalo, neboť tento sice důvod proč žádá odročit jednání sdělil, nicméně ho žádným způsobem nedoložil, což je podstatné a je také logické, že pokud se někdo ze závažného důvodu nemůže k jednání dostavit, musí tento důvod sdělit a také ho doložit, protože jinak by jeho omluva byla nepřezkoumatelná. Pokud by došlo k tomu, že se vyskytne např. náhlá služební cesta, kterou skutečně nelze odložit a účastník správního řízení by se to dozvěděl až těsně před nařízením ústního jednání o přestupku, nic by mu nebránilo v tom, aby i po jednání důvod nedostavení se k nařízenému ústnímu projednání sdělil i po jednání, ale také ho náležitě doložil, s čímž by se musel buďto správní orgán prvního stupně, pokud by ve věci nebylo ještě rozhodnuto, a pokud by bylo a došlo k podání odvolání, tak odvolací správní orgán vypořádat. Nic takového se však v případě žalobce nestalo.

Krajský soud v Brně tak uvádí, že správní orgán prvního stupně správně, v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konal jednání a protože se žalobce nedostavil a náležitě se neomluvil, věc projednal bez jeho přítomnosti.

Pokud pak žalobce v žalobě namítá, že správní orgán I. stupně mu upřel právo vyplývající z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ani tuto námitku nepokládá soud za námitku důvodnou.

Již v předvolání k ústnímu projednání přestupku byl žalobce poučen v tom smyslu, že při ústním jednání bude oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, bude mít právo vyjádřit své stanovisko a dále mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí (§ 36 správního řádu).

Správní orgán prvního stupně tedy řádně v tomto směru žalobce poučil, bylo však věci žalobce, že se bez řádné omluvy k ústnímu projednání přestupku nedostavil, nicméně však, protože podklady pro vydání rozhodnutí byly doplněny po podání odvolání, žalovaný žalobce vyzval, že se může s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, a to do pěti pracovních dnů od doručení uvedené písemnosti, která žalobci byla doručena (opět zaslána na adresu do Českých Budějovic) 9. 5. 2011. Dne 11. 5. 2011 Mgr. Ondřej Flaška, právní zástupce žalobce, který založil do spisu plnou moc, požádal o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí s ohledem na to, že věc převzal teprve k zastupování a požádal, že se k věci vyjádří nejpozději do 23. 5. 2011. Dne 24. 5. 2011 pak žalovaný skutečně od právního zástupce žalobce obdržel vyjádření ve věci a rozhodnutí ve věci tak bylo vydáno až dne 9. 8. 2011. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhová, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Z toho, co uvedl Krajský soud v Brně, vyplývá, že žalobci jednoznačně nebyla upřena možnost, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.

Pokud pak žalobce namítá, že přestupkového jednání se nedopustil, neboť odmítá, že řídil v rozhodný den a čas na uvedeném místě vozidlo specifikované v napadeném rozhodnutí,

když vozidlo, které žalobce měl v uvedenou dobu řídit, bylo označeno správním vozidlem za vozidlo BMW, s registrační značkou

V tomto směru soud poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně, poté co žalobce podal odvolání, doplňoval v Centrální evidenci vozidel údaje ohledně vozidla státní poznávací značky, přičemž bylo zjištěno, že v tomto případě se jedná o osobní vozidlo, typ BMW

Krajský soud v Brně uvádí, že pokud v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je uvedeno, že v uvedený den a hodinu žalobce řídil osobní motorové vozidlo BMW, registrační značky, konstatuje soud, shodně se správními orgány, že toto bylo řádně označeno, nebylo možno ho zaměnit s jiným vozidlem a je v daném případě nerozhodné, že bylo uvedeno toto vozidlo BMW, tedy označení bez označení, neboť je zcela zřejmé, že vozidlo SPZ: bylo vozidlo BMW, černá metalíza, tak jak je uvedeno v Oznámení o přestupku, a pouze to, že nebylo uvedeno úplně celé typové označení uvedeného vozidla neznámá, že se nejednalo o vozidlo, které řídil žalobce v době spáchání přestupku. Tato námitka se tedy soudu jeví jako námitka zcela účelová, vozidlo bylo řádně označeno ve výroku správního rozhodnutí a je nezaměnitelné s jiným vozidlem.

Krajský soud v Brně uzavírá, že se vypořádal se všemi žalobními námitkami uvedenými žalobcem v žalobě, ani jednu z těchto námitek neshledal jako námitku důvodnou a proto byla žaloba žalobce zamítnuta jako nedůvodná ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud v Brně pouze podotýká, že pokud jde o odůvodnění rozsudku, odkazuje zcela na velmi přiléhavé a podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, se kterým se Krajský soud v Brně zcela ztotožnil.

Zde Krajský soud v Brně cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Pokud se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, opakujícími se v žalobě, přiléhavou a vyčerpávající právní argumentaci obsaženou v odůvodnění rozhodnutí, nemusí se soud již k věci duplicitně vyjadřovat, stačí na ni odkázat (viz usnesení Ústavního soudu II.ÚS 251/2003, třetí strana, třetí odstavec, podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 7. 2007, č.j. 30 Ca 81/2006-21).

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží, žalovanému náklady řízení, kromě běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová